

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące argumenty.

1. W przedmiocie decyzji o braku przekształcenia umowy:

- Zarzut niezgodności z prawem polityki przekształcenia umów: naruszenie art. 10(c) warunków zatrudnienia personelu Europejskiego Banku Centralnego (zwanych dalej „warunkami zatrudnienia”) i art. 2.0 regulaminu pracowniczego oraz naruszenie hierarchii norm prawnych.
- Zarzut niezgodności z prawem: art. 10(c) warunków zatrudnienia i art. 2.0 regulaminu pracowniczego naruszają dyrektywę 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC ⁽¹⁾, a także motyw 6 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC.
- Decyzja o braku przekształcenia umowy została wydana na podstawie niezgodnych z prawem decyzji w sprawie oceny i ASBR.

2. W przedmiocie oceny:

- Nieprawidłowości proceduralne i brak dialogu.
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, naruszenie zasady dobrej administracji i staranności oraz brak informowania.
- Oczywiste błędy w ocenie.

3. W przedmiocie decyzji w sprawie ASBR:

- Zarzut niezgodności z prawem wytycznych ASBR, naruszenie obowiązku uzasadnienia i naruszenie zasady pewności prawa.
- Brak wyjaśnień dotyczących okoliczności przyznania wynagrodzenia skarżącemu, brak przejrzystości i naruszenie obowiązku uzasadnienia.
- Oczywisty błąd w ocenie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2018 r. – Teollisuuden Voima / Komisja

(Sprawa T-52/18)

(2018/C 112/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teollisuuden Voima Oyj (Eurajoki, Finlandia) (przedstawiciele: M. Powell, solicitor, adwokaci Y. Utschneider i K. Struckemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017)3777 final z dnia 29 maja 2017 r. o uznaniu koncentracji zmierzającej do nabycia New NP przez EDF za zgodną z rynkiem wewnętrznym (sprawa COMP/M.7764-EDF/Areva reactor bussines (Dz.U.2017, c 377, s. 5) oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy opiera się na obarczających zaskarżoną decyzję oczywistych błędach w ocenie, które dotyczą definicji rynku produktowego dla jądrowych zespołów paliwowych.
 - Zdaniem skarżącej z powodu tych błędów w zaskarżonej decyzji niesłusznie zostało stwierdzone, że w ramach rynku jądrowych zespołów paliwowych do reaktorów ciśnieniowych nie istnieje odrębny rynek zespołów paliwowych do europejskich reaktorów ciśnieniowych. Ze względu na błędy w definicji rynku, w zaskarżonej decyzji nie zbadano skutków nabycia przez EDF przedsiębiorstwa reaktorów jądrowych grupy Areva (zwanego dalej „transakcją”) na tym węższym rynku produktowym.
 - Ponadto ocena merytoryczna szerszego rynku zespołów paliwowych do reaktorów ciśnieniowych jest zdaniem skarżącej obciążona dodatkowymi błędami w ocenie.
2. Zarzut drugi opiera się na obarczających zaskarżoną decyzję oczywistych błędach w ocenie, które dotyczą definicji rynku produktowego dla usług jądrowych
 - Zdaniem skarżącej z powodu tych błędów w zaskarżonej decyzji niesłusznie zostało stwierdzone, że w ramach rynku usług jądrowych przeznaczonych dla istniejących systemów dostarczania energii jądrowej nie istnieje odrębny rynek produktowy usług jądrowych przeznaczonych dla europejskich reaktorów ciśnieniowych. Ze względu na błędy w definicji rynku, w zaskarżonej decyzji nie zbadano skutków transakcji na tym węższym rynku produktowym.
 - Ponadto ocena merytoryczna szerszego rynku usług jądrowych przeznaczonych dla istniejących systemów dostarczania energii jądrowej jest zdaniem skarżącej obciążona dodatkowymi błędami w ocenie.
3. Zarzut trzeci opiera się na obarczających zaskarżoną decyzję oczywistych błędach w ocenie, które dotyczą definicji rynku geograficznego dla rynku niższego szczebla dla wytwarzania i sprzedaży hurtowej energii elektrycznej.

Ta błędna definicja rynku geograficznego jest zdaniem skarżącej powodem dodatkowych błędów w ocenie skutków transakcji.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2018 r. – Niemcy / Komisja

(Sprawa T-53/18)

(2018/C 112/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller oraz adwokaci M. Winkelmüller, F. van Schewick i M. Kottmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1995 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 13341:2005 + A1:2011 dotyczącej naziemnych termoplastycznych zbiorników stacjonarnych do magazynowania olei opałowych lekkich, nafty oraz olei napędowych domowego użytku zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017, L 288, s. 36),
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1996 z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie utrzymania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 12285-2:2005 dotyczącej zbiorników stalowych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017, L 288, s. 39) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.